

MONITORING KRASKI

Instrukcja prac terenowych

1. Podstawowe informacje o programie

Monitoring kraski realizowany jest na zlecenie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska i jest sfinansowany ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Cele monitoringu:

- uzupełnienie informacji na temat aktualnego rozmieszczenia i liczebności kraski w Polsce;
- śledzenie trendu zmian liczebności całej populacji krajowej.

2. Gatunek objęty monitoringiem

Kraska *Coracias garrulus* jest w Polsce gatunkiem podlegającym całkowitej ochronie gatunkowej. W Polskiej czerwonej księdze zwierząt ma status gatunku skrajnie zagrożonego (CR), odzwierciedlający drastyczny spadek liczebności populacji i redukcję areалу lęgowego. Kraska jest gatunkiem z Załącznika I Dyrektywy Ptasiej EU, została także wymieniona w Konwencji Berneńskiej oraz Bońskiej.

Populacja krajowa kraski w roku 2009 liczyła ok. 70 par lęgowych, wykazuje trend spadkowy. Pary lęgowe rozmieszczone są obecnie w kilku izolowanych populacjach we wschodniej części kraju: na Równinie Kurpiowskiej, Równinie Mazurskiej, Wysoczyźnie Białostockiej oraz Kotlinie Sandomierskiej.

Siedliskiem kraski jest specyficzny krajobraz kulturowy powstały i utrzymujący się w wyniku długotrwałego, ekstensywnego użytkowania rolniczego. Główną cechą takiego siedliska jest mozaika drobnych płątów pastwisk, łąk, ugorów, w mniejszym stopniu także gruntów ornych, najlepiej położonych w pobliżu skrajów starych borów. Niezbędnym elementem tego krajobrazu są kępy, aleje lub szpalery starych dziuplastych drzew, które ptaki wykorzystują jako miejsca lęgowe i jako czatownie. Niegdyś kraska zasiedlała także duże, co najmniej kilkuhektarowe polany położone w obrębie kompleksów borów.

Kraska jest przedstawicielem grupy gatunków związanych z siedliskami ekstensywnie użytkowanych muraw kserotermicznych. Z podobnymi siedliskami związane są także inne rzadkie i chronione gatunki ptaków: kobuz *Falco subbuteo*, dzięcioł zielony *Picus viridis*, dudek *Upupa epops*, Ierka *Lullula arborea*, świergotek polny *Anthus campestris*, srokoś *Lanius excubitor* i gąsiorek *L. collurio*. Występowanie kraski wskazuje na szczególnie wysokie walory takich siedlisk.

W ostatniej dekadzie XX wieku oraz w pierwszej dekadzie XXI wieku na terenie naszego kraju realizowano kilka programów aktywnej ochrony kraski, które poza jednym miały charakter regionalny. Ich efekty, jeżeli chodzi o ochronę kraski nie są jednoznaczne, ale przyczyniły się do stosunkowo dobrego rozpoznania liczebności i rozmieszczenia kraski w Polsce.

3. Parametry populacyjne podlegające rejestracji

Rejestrowana jest liczba par na poszczególnych stanowiskach.

4. Definicja populacji docelowej

Kraska jako gatunek o wyjątkowo silnym spadku liczebności i areалу w ostatnich dekadach wymagał zweryfikowania stanowisk historycznych. Jako aktualny poziom referencyjny areалу kraski w Polsce przyjęto dane z lat 2007-2009. Monitoringiem zostaną objęte 76 stanowiska wpisane w kwadraty 10 km x 10 km: Równina Mazurska – 2 kwadraty, Równina Kurpiowska – 35, Wysoczyzna Białostocka – 9, Puszcza Kozienicka – 1 oraz Kotlina Sandomierska – 29. Wszystkie stanowiska nadal pozostają

atrakcyjne dla ptaków ze względu na siedlisko i w najbliższych latach mogą być zajmowane na lęgi. W ramach programu rejestrowane będą także wszystkie nowoodkryte stanowiska.

5. System próbkowania

Census kraski dotyczy wszystkich znanych stanowisk gatunku w Polsce.

5.1. Wielkość powierzchni próbnych

Stanowiska wpisane są w kwadraty 10 km x 10 km.

5.2. Liczba powierzchni próbnych

Kontrolami objętych zostanie 76 powierzchni we wschodniej połowie kraju.

5.3. Sposób wskazania powierzchni próbnych

Kontrola wszystkich stanowisk kraski znanych w latach 2007-2009.

6. Frekwencja pomiarów

Liczenia będą prowadzone corocznie na wskazanych kilkudziesięciu stanowiskach.

7. Technika kontroli terenowej

7.1. Ogólne określenie metodyki

Metody, które będą stosowane podczas monitoringu kraski są zbieżne z zaleceniami opublikowanym wcześniej (Górski 2009), adaptując ją na potrzeby monitoringu w skali krajowej.

7.2. Liczba kontroli w trakcie jednego sezonu badawczego i ich terminy

W trakcie sezonu lęgowego należy wykonać dwie kontrole każdego stanowiska lęgowego w obrębie powierzchni próbnej. Kontrole stanowisk kraski należy prowadzić dwukrotnie w sezonie lęgowym w okresach:

- 15-31 maja
- 25 czerwiec-15 lipiec

Są to okresy, w których kraski wykazują wysoką aktywność i są łatwo wykrywalne. W tym czasie kraski są wprawdzie aktywne przez cały dzień, ale nieco wyższą aktywność wykazują w godzinach przedpołudniowych. Dotyczy to zwłaszcza pierwszej kontroli.

7.3. Pora kontroli

Kontrole należy prowadzić w ciągu dnia. W okresie tuż po przylocie na lęgowiska kraski pozostają aktywne przez cały dzień, przy czym ich aktywność w godzinach przedpołudniowych jest nieco większa. Natomiast w okresie karmienia piskląt aktywność ptaków dorosłych jest podobna przez cały dzień, aczkolwiek zdarzają się kilkudziesięciominutowe przerwy w przynoszeniu pokarmu.

Warunki pogodowe silnie oddziałują na efektywność przeprowadzanych kontroli. Kraska należy do ptaków wybitnie ciepłolubnych. Jest bardzo aktywna podczas gorącej i suchej pogody. W tych warunkach kraski często się przemieszczają i są łatwo wykrywalne na otwartej przestrzeni. Natomiast w okresach chłodnych z pochmurną, a w szczególności z deszczową pogodą aktywność kraski jest zdecydowanie niższa. Często ptaki przesiadują wtedy przez długi czas w koronach drzew, w związku z czym są słabo widoczne i trudniej wykrywalne. Z związku z powyższym należy dążyć do wykonywania kontroli terenowych podczas słonecznej, cieplej i suchej pogody.

7.4. Przebieg kontroli w terenie

Podczas kontroli w zalecanych terminach i odpowiednich warunkach pogodowych czas niezbędny do przeprowadzenia efektywnej kontroli nie powinien przekraczać kilkunastu minut. Natomiast czas niezbędny do potwierdzenia braku ptaków na stanowisku powinien wynosić minimum jedną godzinę.

W przypadku stwierdzenia pary lub tylko tokującego samca, na nowym, nieznanym dotąd stanowisku, w celu określenia ich statusu, należy poświęcić znacznie więcej czasu (czasami kilkakrotnie więcej) niż na kontrolę stanowiska ze znaną wcześniej dziuplą.

Jeżeli jest to możliwe, kontrolę należy przeprowadzić z jak największej odległości od drzewa z dziuplą (minimum 200-300 m). Taka odległość zapewnia przeprowadzenie obserwacji bez niepokojenia ptaków, a więc obserwację ich naturalnych zachowań, które ułatwiają prawidłowe określenie kategorii lęgowości.

W trakcie kontroli przy pomocy sprzętu optycznego, uważnie przeglądamy samo drzewo z dziuplą, ale także wszelkie napowietrzne linie elektryczne i telekomunikacyjne, słupy, ogrodzenia, suche lub usychające drzewa, które kraski wykorzystują jako czatownie. Nie stosujemy stymulacji głosowej.

Należy pamiętać, że w okresie karmienia piskląt ptaki przynoszą pokarm kilka razy na godzinę, ale czasem przerwa w dostarczaniu pokarmu może wynosić nawet ponad godzinę. Takie zachowania należy uwzględniać planując liczbę i czas przeznaczony na jedną kontrolę.

W trakcie karmienia młodych przelatujące z pokarmem ptaki dorosłe przemieszczają się najkrótszą drogą, co bardzo ułatwia lokalizację dziupli.

7.5. Stymulacja głosowa

Podczas prac terenowych nie należy stosować stymulacji.

8. Jednostka monitoringu

Liczenie obejmuje pary, dla których ustalane są kryteria lęgowości. Na formularzach wynikowych zapisywane są również obserwacje pojedynczych osobników.

9. Wskazówki odnośnie interpretacji wyników

W przypadku kraski, tylko obserwacje dokonane w okresie karmienia piskląt wskazują na gniazdowanie pewne. Potwierdzeniem lęgu kraski jest wchodzenie ptaka dorosłego z pokarmem do dziupli, w której znajdują się pisklęta, bądź wyglądający z dziupli podlot, co można zaobserwować na około tydzień przed wylotem. Obserwacje rodzin krasek ze wszystkimi podlotami już poza gniazdem, wskazują na gniazdowanie pewne, ale budzą szereg wątpliwości, co do wykorzystania takiej informacji do ustalenia liczebności par lęgowych na określonym obszarze.

Takie zachowania jak: kopulacja, karmienie samicy przez samca, a nawet sama obserwacja dorosłego ptaka z pokarmem, zaliczone mogą być tylko do kategorii gniazdowanie prawdopodobne.

W okresie po przylocie, samce krasek dość często tokują. Później od chwili rozpoczęcia inkubacji takie zachowania praktycznie ustają. Jednak czasami, nawet w okresie karmienia piskląt, na pojawienie się obcych krasek w rejonie gniazda, samiec właściciel tego gniazda tokuje. Takie zachowanie należy odróżnić od zachowania samotnego samca, który w danym roku nie ma samicy. Zajmuje i broni on terytorium, ale przez większą część sezonu intensywnie tokuje.

10. Przydatne informacje o gatunku

Kraska jest gatunkiem monogamicznym. Odbywa jeden lęg w roku. Wykazuje silną filopatrię lęgową (gniazduje w tych samych miejscach w kolejnych latach).

Krótko po przylocie z zimowisk ptaki (pojedyncze samce lub pary) zajmują dziuplę wykorzystywaną jako gniazdo w roku ubiegłym. Znane są stanowiska lęgowe zajmowane przez kraski przez ponad 10 lat. Można sądzić, iż jeżeli drzewo z dziuplą zajmowaną w zeszłym roku przetrwało zimą, ptaki po przylocie zajmą ją na lęgi.

W warunkach Równiny Kurpiowskiej średnie odległości pomiędzy sąsiednimi jednocześnie czynnymi gniazdami wynosiły nieco ponad 1200 metrów, przy czym maksymalna odległość nieco przekroczyła 5 km. W rejonach występowania większej liczby par lęgowych, kraska wykazuje tendencję do tworzenia luźnych kolonii. W takich warunkach dziuple położone najbliżej siebie z jednocześnie czynnymi gniazdami znajdowały się w odległości 24 metrów.

Wszystkie nowopowstające stanowiska lęgowe pojawiają się w pobliżu stanowisk stałych, zajmowanych od wielu lat, jako tzw. „stanowiska satelitarne”.

W trakcie sezonu lęgowego występują dwa okresy wysokiej aktywności kraski, przypadające na maj i koniec czerwca-lipiec i w tych okresach wykrywalność gatunku jest najwyższa. Kraski zaraz po przylocie pojawiają się na zeszłorocznych stanowiskach lęgowych. Ptaki wykazują wysoką aktywność głosową, często przemieszczają się w obrębie terytorium lęgowego, samce charakterystycznie tokują, samice odwiedzają i zaglądają do wielu dziupli znajdujących się w okolicy. Następnie samce zaczynają karmić samice, a intensywność karmienia wzrasta wraz ze zbliżaniem się okresu składania jaj.

Drugi okres wysokiej aktywności krasek przypada na fazę karmienia piskląt, co w naszych warunkach ma miejsce od 25 czerwca do końca lipca. Ze względu na specyficzną budowę dzioba, kraska każdorazowo, przynosi do gniazda tylko jedną ofiarę, bez względu na to czy jest to owad, żaba, jaszczurka, czy nornik. Dlatego ptaki starają się polować jak najbliżej gniazda. Wielogodzinne obserwacje przy kilku gniazdach prowadzone w okresie karmienia piskląt dowodzą, że aż 80% wszystkich wylotów po pokarm ma miejsce w promieniu 400 metrów od gniazda. Notowano jednak przypadki żerowania w odległości nawet do ok. 1,5 km od gniazda.

W okresie wysiadywania, który w naszych warunkach przypada na czerwiec, kraski wykazują zdecydowanie niższą aktywność. W ciągu dnia jeden z ptaków tworzących parę wysiaduje, a drugi żeruje, najczęściej w znacznej odległości do gniazda, która może nawet przekraczać 2 km. Ptaki z pary wymieniają się na gnieździe co ok. 2 godziny.

11. Informacje dodatkowe

Odsyłanie kart kontroli stanowiska

Wypełnione w trakcie kontroli karty kontroli stanowiska kraski należy odesłać do koordynatora regionalnego do 20 lipca.

Wyposażenie terenowe obserwatora

Obserwator prowadzący prace związane z monitoringiem kraski w terenie powinien posiadać:

- instrukcję prowadzenia obserwacji oraz kartę kontroli stanowiska,
- lornetkę,
- mapę topograficzną w skali 1:25 000.

Dodatkowe, aczkolwiek bardzo przydatne wyposażenie powinno obejmować odbiornik GPS oraz telefon komórkowy.

Uwagi końcowe

Obserwator jest odpowiedzialny za uzyskanie zgody na wstęp na kontrolowany obszar u jego właściciela lub zarządcy.

Opracował: *Andrzej Górski*